

Hvala Allahu, Gospodaru svjetova! Salavat i selam neka je na Allahova poslanika, Muhammeda, s.a.v.s., njegovu porodicu, ashabe i sve one koji ga slijede na putu islama!

Poštovana braćo i sestre, draga djeco i omladino, esselamu alejkum!

Uzvišeni Allah u Kur'anu kaže: „**O vjernici, potpomažite se u strpljivosti i obavljanju namaza! Allah je doista na strani strpljivih.**“ (El-Bekare; 153)

Muhammed, s.a.v.s., je rekao: „**O Bilale, ikameti za namaz, odmori nas njime.**“ (Ahmed i Ebu Davud, sahih)

Da li je namaz samo obaveza ili/i radost? Nema sumnje, Poslaniku, s.a.v.s., i ashabima bio je radost. Jer kako smo čuli, kada bi nastupilo vrijeme namaza, Poslanik, s.a.v.s., bi Bilalu, r.a., rekao: „**Obraduj nas namazom.**“

Koliko ljubavi prema Stvoritelju su imali u srcima ovi ljudi koji su se namazu radovali, njime se odmarali i s nestrpljenjem ga iščekivali? A može li išta drugo, osim ljubavi prema Allahu, biti razlogom takvog odnosa prema namazu?!

Mi, istina je to, namaz shvatamo i doživljavamo

uglavnom kao obavezu, neki od i kao teret. Mi znamo da se namaz naziva mi'radžom vjernika, a mi'radž je „prijem“ kod Stvoritelja svjetova. Samo na mi'radžu je Poslanik, s.a.v.s., Allahom dž.š., razgovarao direktno, bez posrednika, i samo u namazu, mi razgovaramo s Allahom dž.š..

Kada bi nas netko pitao, volimo li Uzvišenog Allaha i Poslanika, s.a.v.s., sigurno bi naš odgovor bio potvrđan. Hajmo se onda svi zapitati; Zar takva ljubav ne bi trebala da nas pokreće, na dobro djelo, na akciju, na žrtvu?

Onaj koji voli on žuri onom koga voli. Ako namaz doživljavamo samo kao obavezu i teret, onda se pitajmo kakva je naša ljubav prema Gospodaru Svjetova? Zapitajmo se, braćo i sestre, s koliko ljubavi prema Stvoritelju raspolaže naše srce ako nam je namaz samo obaveza i ako se njegovu dolasku ne radujemo? Da li su obredi naše vjere sami sebi cilj ili su sredstvo kako bismo dosegli cilj?

Ako se sjetimo Poslanikovih, s.a.v.s., riječi da ga je Uzvišeni Allah poslao kako bi odgojio čovjeka, kako bi usavršio naš moral, onda shvatamo da je sve što je donio podvrgnuto tome cilju. Tada razumijevamo da je sve, pa i namaz, sredstvo

odgajanja i usavršavanja čovjeka. Uzvišeni Allah dž.š., nam to potvrđuje u ajetu u kojem nam pojašnjava zašto je naredio obavljanje namaza:

„**Kazuj Knjigu koja ti se objavljuje i obavlja namaz, namaz zaista odvraća od razvrata i od svega što je ružno, obavljanje namaza je najveća poslušnost! A Allah zna šta radite.**“ (Ankebut; 45)

Ako pogledamo stanje Ummeta danas, čini se da smo svoju vjeru i njeno življenje sveli isključivo na obrede. Čini se da muslimani ovako danas razumijevaju svoje vjerske obaveze; treba klanjati, postiti, zekat dijeliti, hadž obaviti. S druge strane, urediti društvo, odgojiti sebe, načiniti zajednicu iskrenih i na žrtvu spremnih ljudi, kao da to nije naša vjerska dužnost.

Siguran sam da smo čuli za slučaj osobe o kojoj su pričali Poslaniku, s.a.v.s., i rekli da ona klanja i posti i to ne samo farzove već i nafil, ali, kako to Allahov Poslanik, s.a.v.s., pojašnjava, zbog svog ponašanja prema drugim ljudima i loših osobina ipak će biti stanovnik džehennema. Znajući da će njegovi sljedbenici pogrešno poimati vjeru, Poslanik, s.a.v.s., nas je upozorio da će posljednje što će među muslimanima

iščeznuti na Zemlji, biti namaz, a prvo povjerenje.

Sada, braćo i sestre, zamislite muslimana koji klanja i čim izađe iz džamije sasvim ravnodušno laže. Može li vjernik biti lažac? Na ovo pitanje Poslanik je jasno rekao: „**Ne!**“

Čemu onda nama služi namaz, da se odgajamo njime ili da samo formalno ispunimo svoju obavezu prema Stvoritelju?

Braćo i sestre, da li se ikada zapitamo zašto je namaz u džematu vrjedniji 25/27 puta? Poslanik, s.a.v.s., upozorava da kad hoćemo u džamiju/ mesdžid ne konzumiramo i ne radimo ništa što bi moglo uznemiriti brata ili sestru u saffu - jer namaz bi trebao biti i rahatluk.

Kad idemo u džemat traži se od nas da se namirišemo, lijepo obučemo, da budemo uredni, kako nikog svojom pojavom ne bi uznemirili. Čini se da bi mi mogli skrušenije i predanije klanjati u kući, u mirnoći svoga doma, gdje nam niko ne smeta i gdje mi nikom ne smetamo, ali ne, u džemat je obaveza ići. Cilj džemata je naše zajedništvo i islamsko bratstvo koje se zajedničkim klanjanjem učvršćuje. Tko bi nas doveo u džemat da nije namaza i obećane

nagrade?

Sjetimo se slijepog ashaba koji je od Poslanika, s.a.v.s., tražio dozvolu da izostane iz džemata. „**Čuješ li ezan?**“, pitao ga je Poslanik. On je rekao: „Čujem“. „**Onda moraš u džemat**“, naredio mu je Poslanik.

Možemo mi klanjati i u kući, ali da bismo bili ummet, da bismo se učili redu i saffu, poštovanju i hijerarhiji, određen je džemat, jer je on spas za nas. Nije to samo poziv koji podrazumijeva ahiretski spas, jer islam nije tu samo radi našeg Ahireta. Zato uz pitanje, što je nama namaz, neka nam na umu bude i pitanje, šta je nama džemat?!

Gospodaru, učini nas od onih koji čuvaju namaz i džemat, očisti naša srca i jezike od ružnih misli i govora, uputi našu djecu i potomke i učini ih radostima naših očiju i srca, oprosti nam grijeha i obraduj nas Džennetom!

Amin!

Prethodne hutbe potražite na: www.medzlis-split.org

Pripremio: Vahid ef. Hadžić

Split, 26.10.2018.

